„No vaa sõel pambrem nõid, vaa
ma ei ei usu minna!“
Kuninga tüdar oanu küll vaatse,
et to viaa sõel käinu, aga vana=
pagan ütelnu: nõitõ oma jõgo sis
Kuninga tüdar ei oa tahtan küll
mis jõega teise nõitoda, aga inna
seen vaa tahl sunu ja piaanu jõeg
isi põitama. „Vaa nõid, jõeg ond
jo vaega ja sino ei viel vaatse,
et sa sõel ei ole käinu.“
Kuninga tüdar vaenu kaa viel v
banda, aga ei oa midagi sis ütle
nu. Vanapagan aga vätan to su
perra, viinu kinno pambrese, vaa
to tuba ei ole kuhanu minno j
tapon to sõel na õrõ.
Kuningal olen nüid üits tütre kuu
dar jo sis kõndin jäeu üitskõrd
ütsinda linna tõga vällen jo nõ
nu sõel kuel kaasi jäuvõtmaa
jo teno vanana tuba tõga a jäi
ma, nõ gu teno vaimne sõsarõgi
Kuel kaasi jõgi jäoatsen saand
teno sinno mõtsa kuel loasi
ei ole enam välle saanu.
Toine päev minnu vana pagan nõ
õrõ ja pannu kuninga tütre ees
kutsuma ja käsnen tuba sanna

tema nõu kuleb, kuna vaimis kuule
da.
Kuninga tüdar tennu ülist inimese,
just ena moda ja pannu tuse oma
võõra sõga, sõudan to sõs ohju pääle
suna kuisama ja esi pagenu sõält
õrõ ena ja mand.
Vanapagan tulen õtte vaau ja nõnu,
et kuninga tüdar ohju veere pääl in
olle suna kuisanu, aga ei ole sest mis
dagi oma saanu, et sis ei=kuskau ulen.
Vanapagan nimme ema tuspa, isteni
pengi pääle ja sõs üigaun kunin
ga tüdarst: kes jutt ei saa jõbe val
mis! aga sis ei olu muutagi loden=
nu. Üigaun jälle tõis kõrra, aga
kuninga tüdar ei oa tulli nõu to=
ji laasnu. Kolmanda kõrra üisa=
suse jõrgi saanu vana pagan pere
vitatsen ja minnu ei vaatanu,
mis to sõel ohju veere pääl tiilu,
ja sõs eeldan kus õlgi ohju veere
pääle, mis sõel kuninga tüdre ee
mal, suna kuisanu.
Üüna nõnaau to kuninga tüdart
tõga a jäänu, aga sis saaka enne
teno sõält mõa pääle õrõ, vaa vana
paganal võimu ollu, nuu i ja
lobsi ja vanalnu sõel puhu, mis to